

РЕШЕНИЕ

№ 6968

гр. София, 04.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9659** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано по повод на касационна жалба вх. № 30490 от 01.10.2020г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1045670 от 03.07.2019 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от Дирекция „Инспекция по труда“-С., чрез юрк. Б. Я., срещу решение от 06.06.2019г. по НАХД № 9472/2017 г. по описа на СРС, Наказателно отделение /НО/, 14-и състав, с което е отменено Наказателно постановление № 22-003002/04.11.2016г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ –С., с което на [фирма], на основание чл. 416, ал.5 от Кодекса на труда, вр. чл. 413, ал.2 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 16, ал.1, т.1 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба, с която се иска неговата отмяна, като неправилно постановено и незаконосъобразност. Безспорно било установено, че работодателя не е извършил оценка на риска и с това свое бездействие е нарушил чл. 16, ал.1, т.1 от ЗЗБУТ. Моли въззивното решение да бъде отменено, а НП да бъде потвърдено като законосъобразно и неправилно. В хода на съдебното производство касаторът редовно призован, се представлява от юрк. П. П., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – [фирма], призован по реда на чл.61, ал.2 от ЗАНН, не изпраща представител и не изразява становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К. намира жалбата за основателна и доказана и моли същата да бъде уважена.

Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна: Жалбоподателят [фирма] е работодател по см. на пар.1, т.1 от ДР на КТ, със седалище и адрес на управление [населено място]. Със заповед № 15/29.03.2016 год. е командировал свой работник – Г. Т. Г. в Кралство Б., [населено място] с възложена работа кранист, за периода от 30.03.2016 год. до 20.07.2016 год. На 09.05.2016 год., около 11.30ч., при изпълнение на служебните си задължения в Кралство Б., Г. Т. Г. претърпял трудова злополука – по време на работа кулокрана паднал заедно с краниста, който бил в кабината. Злополуката довела до смъртта на работника. Във връзка с правоотношението между [фирма] и пострадалото при злополуката лице, в периода 24.08.2016 год. – 29.09.2016 год., контролният орган ДИТ - С., извършил проверка в офиса на дружеството за спазване на трудовото законодателство. При проверката работодателят не представил доказателства, че е изпълнил задължението по чл.16, ал.1, т.1 от ЗЗБУТ и контролният орган приел за установено, че той не е извършил оценка на риска за безопасността и здравето за длъжността на Г. Т. Г., с място на работа Кралство Б., [населено място], длъжност „кранист“ към 09.05.2016 год., към момента на възникване на трудовата злополука. За това нарушение, срещу дружеството е съставен АУАН № 22 – 003002 от 29.09.2016 год., предявен и подписан от упълномощено лице. Въз основа на акта и доказателствата по преписката наказващият орган е издадено оспореното НП.

Фактическата обстановка съдът е установил след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства: показанията на св.Й., АУАН, протокол за проверка, трудов договор, писмено споразумение, заповед за командироване, пълномощно, известие с обратна разписка, план за безопасност и здраве и оценка на риска за обект Н.-С., договор за обслужване по трудова медицина и др. Съдът оценил доказателствата като непротиворечиви.

Въз основа на установеното от фактическа страна, въззивния съд е приел, че в административната фаза на производството не са допуснати нарушения на съществени процесуални правила. Акта и НП са издадени от компетентен орган в рамките и кръга на правомощията. Нарушението обаче не се установявало по несъмнен и категоричен начин. Проверката е извършена формално и без да се държи сметка за приложимостта на българското трудово законодателство. При изчерпателно изложени мотиви, СРС е изложил изводи, че обжалваното НП е необосновано и неправилно, жалбата е основателна и отменил НП.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение, като е произвела със завеждането си целеният с нея деволутивен и суспензивен ефект.

Разгледана по същество същата се явява основателна.

При правилно установена фактическа обстановка, правилни и законосъобразни са и изводите на съда.

Независимо от горното, настоящият съдебен състав приема, че са налице други предпоставки, водещи до отмяната на процесното НП.

Съгласно чл.11 от ЗАНН, субсидиарното приложение на НК се разпростира спрямо административнонаказателните производства по отношение на изключващите отговорността обстоятелства. Такъв характер безспорно има материалноправният институт на давността за реализиране на отговорността. Съгласно разпоредбата на чл.21, т.3 от НПК давността е една от предпоставките, при наличието на които наказателното производство следва да бъде прекратено.

Както бе посочено по-горе, съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта и обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на НК, доколкото в ЗАНН липсва друга уредба.

Препращането е общо и важи за всички обстоятелства, които изключват административнонаказателната отговорност, включително и тези, които се отнасят до реализацията на вече възникналата отговорност, като изтичането на предвидения в закона давностен срок - чл. 79, ал.1, т.2 от НК.

Под обстоятелства, изключващи отговорността не следва да се разбират единствено тези относно вината, вменяемостта и другите такива по глава 2, раздел 1 от НК. От съдържанието на препращащата разпоредба е видно, че освен изрично изброените въпроси, правилата на НК ще намерят приложение и във връзка с всички други обстоятелства, препятстващи осъществяването на административнонаказателното „преследване”. След като в ЗАНН липсва изрична регламентация на сроковете за погасяване на административнонаказателната отговорност, поради което, по силата на цитираната норма, следва да намерят съответното приложение общите правила на НК. Според разпоредбата на чл.80, ал.1, т.5 от НК (приложимата редакция ДВ, бр.26/2010г.) наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички случаи, извън изрично и изчерпателно посочените в т.1 – т.4. В конкретния случай административно-наказателно производство е образувано. Нормата на чл.81, ал.3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. Съгласно тази разпоредба независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл.80, ал.1 НК). В конкретния случай абсолютната давност, съгласно приложимата норма на чл.81, ал.3 във вр. с чл.80, ал.1, т.5 НК, е четири години и шест месеца от момента на извършване на нарушението - 09.05.2016 г. и е изтекла на 09.11.2020 г., след постановяване на въззивното решение, но преди постановяването на настоящото решение.

По изложените съображения касационната жалба се явява неоснователна, а обжалваното решение на СРС следва да бъде оставено в сила, макар и по други съображения..

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН, Административен съд - София град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 06.06.2019 г., постановено по НАХД № 9472/2017 г., на Софийски районен съд, НО, 14-и състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.